

PŮLNOČNÍ HODINA

FRAGMENT

BENJAMIN READ & LAURA TRINDEROVÁ

Půlnoční hodina

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Benjamin Read, Laura Trinder

Půlnoční hodina – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BENJAMIN READ & LAURA TRINDER

FRAGMENT

Pro původní Emily, mé milované zlobidlo

BR

Pro dvě malé příšerky, Amelii a Artieho

LT

„Již kovový nám jazyk půlnoci ohlásil dvanáctou.

Nuž, milenci, teď na lože; jeť skoro elfů čas!“

WILLIAM SHAKESPEARE

Sen noci svatojánské

Jednání V, scéna 1.

(přeložil J. V. Sládek)

KAPITOLA 1

Třikrát odbilo a Emily se vzbudila. Za řekou na Big Benu bimbaly zvony, jejich hlas se rozléhal nočním Lambethem a pronikal až do jejího pokoje.

Pouliční lampy malovaly pokojík do bledé oranžové. Na policiče nad postelí se v kruhu honili tři černí sklenění zajíci a matně se ve světle leskli. Jak polštář, tak Kroky, Emilyin plyšový krokodýl, byli zmáčení slzami. Emily se podepřela na loktech, zamžourala na červené číslice na budíku a zasténala. Tři čtvrtě na dvanáct, sedm hodin od chvíle, kdy dostala navždycky zaracha, a žaludek se jí svíral hlady.

Žuchla sebou zpátky na polštář a přitiskla k sobě chudáka Krokého, který by se dal ždímat (měla ho samozřejmě jenom tak z legrace a rozhodně se k němu netulila každou noc). Jak se to zase mohlo stát? Jak? Jasně, jako obvykle za to mohla mamka. Dokázala prostě člověka tak vytočit, že se Emily už zase neubránila a proměnila se v dupající gejzír vzteku v lidské podobě. Zapalte rozbušku a držte se v uctivé vzdálenosti; udělá to hlasitě bum, následuje hrozná hádka a končí to domácím vězením. Bylo to strašně nespravedlivé. Tentokrát byla rozhodně v právu. Billy Jenkins ze třídy ji viděl, jak mamce pomáhá tahat odpadky z kontejneru, a všem ve škole nakukal, že jejich rodina žije v popelnici. Styděla se tak moc, že z lékařského hlediska vyložené hrozilo, že už zůstane červená napořád, a *všechno* to byla mamčina vina.

Podle toho, co jejich sousedka napsala ve své nejčerstvější stížnosti na magistrát, byla její mamka „šilená irská rádoby umělkyně, která ve dne v noci dělá rámus“. Emily s tím docela souhlasila, ale ještě jí tam chybělo, že je „všem normálním lidem pro ostudu“. Kdyby jí máma pořád netahala na ty svoje „tajné mise“, při nichž se z *popelnic* vyhrabával „důležitý umělecký materiál“,

aby měla z čeho tvořit své prapodivné skulptury, nic z toho by se nestalo. Nemusela by ve škole snášet všechny ty posměšky a nemusela by se rozčítit tak, že se hned po vyučování vrátila do kuchyně a začala na svou matku hulákat kvůli všem těm trapnostem, které má na kontě (k opravdovým perlám patřilo například čurání za keříkem při školním sportovním dni, záchrana humra z akvária v nóbl restauraci nebo nástup do autobusu v koňském převleku). Taky by Emily svou mamku nerozbrečela. Ten závěr byl... asi celkem přes čáru. Možná řekla i pár věcí, kterých vlastně opravdu litovala. Každopádně teď dostala od táty tak přísné domácí vězení, že ji nejspíš čekalo domácí vyučování.

Kdyby ji k tomu donutili, řekněme třeba nějakým lektvarem pravdy nebo tak, asi by uznala, že ta její prořízlá pusa tomu všemu moc nepomohla. Mamka tomu říkala „rodinná klapajzna“, jako by se jednalo o nějakou dědičnou nemoc. Jestli ano, u Emily se projevovala obzvláště závažně. Když se cítila otráveně nebo trapně, klapajzna se sama od sebe rozjela, a její mamka byla zkrátka otravně trapná *dvacet čtyři hodin denně!* Právě proto se Emily neomluvila a právě proto měla zakázáno vycházet ze svého pokoje až do Vánoc.

Jak tak ležela ve tmě, její dobřela rozpálený vztek vychládal a nechával po sobě ošklivou pachuč. Nemohla by tu prostě zůstat ležet a s mamkou už nemuset promluvit jediné slovo? Nemohla by třeba upadnout do kómatu? Jenže měla vážně docela hlad. Při obří hádce člověk bezesporu spálí spoustu kalorií. Co kdyby šla vyrabovat ledni– KLAP! Hlasité zaskřípání a cvaknutí záklopky na velké mosazné poštovní schránce dole ve vchodových dveřích její myšlenky na jídelní loupež přerušilo. Kdo proboha roznáší poštu uprostřed noci?

Zavrzaly nenaolejované panty zahradní branky. Emily se posadila a vykoukla z okna. Brankou se ven soukala tak obrovská postava, že se musela natočit bokem, a i tak měla co dělat. Obr nad sebou držel malý černý deštník, který mu do tváře vrhal stín. Emily přitiskla nos na sklo a sledovala, jak se obří silueta protáhla na chodník a s načančaným parapletem pořád nad hlavou zamířila houpavým krokem pryč. A to vůbec nepršelo. Divný patron.

Pořád ještě zírala na ulici, když se z přízemí ozvalo známé zacinkání: tichý, kovový zvuk zvonku. Někdo vyšel z obývacího pokoje a otřel se o tátovo kolo v před-

síni. Opíral si tam ten svůj velký černý kostitřas o stěnu, protože na něm jezdíval do práce. Nebylo v lidských silách se kolem něj prosmýknout a o ten starý mosazný zvonek nezavadit. Zazněly další kovové tóny, jak před-síní prošel někdo další. Bože, co jim asi řekne, jestli vy-razili nahoru dát jí kázání?

Naštěstí byl zrovna čas, kdy se běžně spí. Emily se naaranžovala do pozice nevzbuditelně tvrdě hluboce spícího člověka téměř v bezvědomí a čekala. Z před-síně k ní doléhal mumlavý naléhavý rozhovor, ale po scho-dech nikdo nestoupal. Emily vydržela nehnutě ležet ce-lou minutu a pak, jakožto velmi zvědavá osoba (podle její mamky nechutná čmouchalka), vyklouzla zpod peři-ny. Překonala překážkovou dráhu v podobě rozházených knih a hromádek oblečení a opatrně pootevřela dveře. Vyplížila se na odpočívadlo, zkušeně překročila roz-vrzané prkno, vystrčila hlavu přes zábradlí a podívala se dolů.

V před-síni pod schody u vstupních dveří byli mam-ka a táta. Mamka seděla na prvním schodu, na sobě měla svůj dlouhý tlustý kabát a právě si nazouvala ro-bustní posprejované kanady, které nosívala na kontejne-rové mise. Emilyin táta stál nad ní a mračil se. V jedné

ruce držel dopis napsaný na tlustém béžovém papíře. A v druhé rozměrnou khaki obálku, na které se v rohu černaly dvě velké staromódní známky. Tak tohle doručil ten obr s parapletem. Fakt divný patron.

„Jenže to vůbec nedává smysl, Maeve. Kdo to sem přinesl? Ještě není půlnoc, takže od Noční pošty to být nemůže.“ Táta na obálku těžkopádně poklepal prstem. „Jsou na ní známky, ale chybí razítko. To je hodně nezvyklé.“

Mamka k němu vzhlédla a zakřenila se. „Jo, ale není to o to zajímavější?“ Pořád měla výrazný irský přízvuk, i když v Londýně žila už v době, kdy se Emily narodila.

Táta se zamračil dvakrát tolik. Začal z dopisu číst nahlas:

„Požádali mě, abych vám sdělil, že Patrik z vašeho rodu se potýká se závažnými těžkostmi a s odvoláním na povinnost vůči rodině si žádá vaši neprodlenou pomoc.“

Mamka se zatvářila, jako by snědla něco hrozně kyselého.

„Závažnými těžkostmi, to určitě! Každý ví, že s těžkostmi se potýkala spíš prateta Aoife kvůli tomu,

jaké si o něj dělala starosti.“ Zavrtěla hlavou. „Ale radši bych za ním měla zaskočit. Jsem asi jediná, kdo to jelito může přivést k rozumu.“

„Ale stejně, proč to chtějí zrovna po tobě? Fór je přece právě v tom, že ty se budeš držet stranou, ne? Ten chlap je...“

Protože mu došla slova, jenom rozhodil rukama.

„Co naděláš, rodina je rodina,“ řekla mamka a pokrčila rameny.

Emily měla pocit, že se jí vznítily uši – to znamenalo, že se spustil červený poplach na detekci štavnatých drbů. Její mamka nikdy, ale opravdu nikdy o svojí rodině nemluvila. *Nikdy*. Emily v tomhle ohledu podnikla čmucharství první kategorie, ale ani tak z ní nedokázala dostat nic víc, než že „spolu nevycházejí“. Co přesně tím měla na mysli? Bohužel už to neměla chuť rozvádět. Což bylo samo o sobě zvláštní, protože jinak se jí pusa nezastavila.

Táta zvedl dopis na světlo a přimhouřenýma očima ho zkoumal.

„Něco mi na tom nesedí. Špatná pošta, dopis bez podpisu, po všech těch letech tě *Pat* –“ to jméno vyplivl, jako kdyby nadával. „– najednou chce vidět...“

Podíval se na mamku svým nejvážnějším pohledem, který Emily dobře znala. „Jsi si jistá, že to nějak nesouvisí s ní?“

O kom to mluví? Emily přímo hořela zvědavostí (neboli nechutným čmuchalstvím).

„Ále, s tou brécou jsme se už nějaký ten pátek neviděly,“ prohlásila mamka, která se pořád ještě zabývala složitým šněrováním svých vysokých bot. Takže jde o někoho, koho zrovna nemusejí. „Bréca“ patřilo ke slovům, která mamka křičela na tu sousedku, se kterou měla spory.

„I tak mi to ale přijde velice podezřelé. Měli bychom napsat Noční stráž a nahlásit to.“

„Jasně, to bychom rozhodně měli. Určitě.“

„Ale přitom si pořád zavazuješ tkaničky,“ poznamenal táta a založil si ruce na prsou.

„To jo, no.“

„A ani trochu se nezvedáš, abys zašla pro známku.“

„To ne, no.“

„Aha. Tak co kdybych šel místo tebe já, až budu zítra v noci v práci?“

Mamka vyskočila na nohy a vyškubla mu dopis z ruky. „Lásko, netvař se tak, prosím tě. Jestli Patovi

hoří za patami, měla bych mu pomoci. Jestli... jde o něco jiného, měli bychom o tom vědět. A...“

Mamka zkrivila tvář, otočila se a podívala se nahoru k pokojům v prvním patře. Emily se honem stáhla za roh a celé tělo ji zabrnělo, jak jí nervy projel elektrický šok. To bylo o fous.

„Rozhodně mi zrovna teď prospěje se trochu provětrat, nemyslíš?“

Táta si dlouze a ztrápeně povzdechl.

„Asi máš pravdu, ale od té doby, co se narodila Emily, ses tam nevrátila. Nenech někdejší...“

Emily zase opatrně natáhla krk. Kam se nevrátila? „Nejde jenom o to. Někdy se mi po domovině stýská a taky mi chybí ta práce.“ Zapnula si kabát a odfrkla si. „Dokonce i po rodině se mi trochu stýská.“

Mamka mívala nějakou práci? Jak to mohlo fungovat? Obyčejně nevstávala před obědem.

Táta na to nic neřekl, jenom jí rukou jemně zmáčkl rameno. Mamka odvrátila pohled.

„Stejně tady o mě někdo očividně moc nestojí.“

„To není pravda, vždyť to dobře víš. Vzpomeň si, jaká jsi byla v jejím věku ty. Všechny ty historky, cos mi o sobě povídala!“

„To je fakt, byla jsem docela poděs.“ Mamčina obvykle veselá tvář se zachmuřila. Takový výraz u ní Emily ještě neviděla. „Ale prostě na tohle nejsem stařená. Nezapadám sem a všechno dělám špatně.“

„Neděláš. Nic jako dobře nebo špatně neexistuje. Prostě je to s ní zrovna těžké.“

Emily si musela zacpat pusou rukou, aby se neprozradila nesouhlasným zavrčením.

„To se mnou taky,“ prohodila mamka. „Fajn, tak já si jdu protáhnout všechny nohy a zjistit, jak se to má s tím troubou. Budu zpátky, než bys řekl švec.“

Táta, který se nad mamkou tyčil jako telegrafní sloup, se natáhl, aby jí otevřel dveře. V pülce pohybu se ale zastavil.

„Počkej, a co bude s těmi, ty víš čím?“ Ukázal jí na hrud. He? To snad mluvili o podprsenkách, nebo co?

„Budou v pohodě. Než poník třikrát švihne ocasem, jsem zase doma. Tady je nechat nemůžu, ne?“

„Hrrrrmm,“ zamručel táta.

„Pššš.“ Mamka mu přiložila prst na rty. „Jsem famózně nepolapitelná. Nic se mi nestane.“

„Já tě lapil,“ zamumlal táta přes její ušmudlaný ukazovák.

„Hm, no ty ano... A už se mě nezavíš. Pojď sem,“ zavrnila mamka a natáhla se k němu.

Následovaly neomylné zvuky ocucávání. Emily se zase schovala za roh. Některé věci je lepší nevidět, protože se z hlavy už nikdy nevymažou. Dala tomu pro jistotu ještě dalších třicet vteřin a pak se opět nahnula přes zábradlí.

Díkybohu už bylo po všem a mamka právě proklouzávala pod tátovou paží ven na zahradu.

„Když si máknu, jsem u dveří za starým kostelem ještě před odbíjením.“

„Máš stínový klíč? A –“

Obrátila se na něj a zpražila ho pohledem. Táta zmlkl a smířlivě zvedl ruce nad hlavu.

„Sice jsem ve výslužbě, ale mozek mi ještě slouží.“

Udělala pár kroků do noci, pak se ještě jednou otočila.

„Dávej na tu naši příšerku pozor, jo?“

Grrr.

Táta přikývl a mamka byla tatam, jen tak bez rozloučení. Ještě dlouho stál u otevřených dveří a díval se za ní do tmy. Emily taky zůstala na své pozorovatelně nad schody, dokud ji chladný noční vzduch nezahnal

po špičkách zpátky do postele. Vlezla si pod peřinu přesně ve chvíli, kdy se znovu ozval Big Ben a nad řekou se rozezněly hluboké, znělé údery odbíjející půlnoc.

KAPITOLA 2

Další den byla sobota a vůni slaniny, která nahoru stoupala z kuchyně, se zkrátka nedalo odolat. Emily se odšourala po schodech dolů, prošla předsíní kolem podivné koňské hlavy, kterou mamka poskládala z kusů starého železa, a přiloudala se do kuchyně. Slanina tvořila skvělý základ, ale co bude k snědku dál? Když v kuchyni úřadoval táta, nevěstilo to nic dobrého. Především se to nestávalo často, protože měl na poště věčně noční doručovací směnu a zbytek času trávil v kůlně, kde vyráběl bůhvíco. Naposledy se s ním viděla, když učinil přítrž té včerejší těžkotonážní výměně

názorů a poslal ji už napořád do jejího pokoje. Připravovala se na nevyhnutelné kázání.

„Maminka musela narychlo odjet kvůli rodinné záležitosti. Posílá ti pusy a brzy bude zase zpátky.“

To nebyl zase takový kartáč. Zároveň ale v noci odposlechla tak trochu něco jiného. Každopádně teď nejspíš nebyla nejlepší chvíle, kdy to vytáhnout...

„Ke včerejšku už se nebudeme vracet, ale chci po tobě, aby ses snažila mít pro mamku, až se vrátí, pochopení.“

Emily se sám od sebe ohrnul ret. To byla varovná známka, že se klapajzna chystá probudit k životu.

„A já ji poprosím, ať to samé udělá pro tebe, platí? Já vím, že je to s ní občas... trochu těžší.“

Tohle rozhodně předčilo i ta neoptimističtější očekávání. Ta hádka byla tak divoká, že by Emily nepřekvapilo, kdyby ji kvůli tomu poslali do učení na komínka nebo tak něco. Jenže to šlo hladce až příliš. Jaké to má mamka tajemství, že je táta ochotný nad tím vším jen tak mávnout rukou?

„Neděje... neděje se nic? Myslím s mamkou. Měla jsem dojem, že se svou rodinou nemluví.“

„Ne, je v pořádku. Bylo to trochu nečekané, ale všechno je v pořádku.“

Řekl dvakrát za sebou „v pořádku“ a neodpověděl jí na otázku. A ten jeho úsměv taky nevypadal zrovna upřímně. Dychtila se vyptávat dál, ale jak to udělat, aby přitom nevyšlo najevo, že je odposlouchávala? Už zase. Když ji posledně táta načapal v křoví, jak po vzoru *Špionky Harriet* poslouchá rozhovory u sousedů, zlobil se pořádně. Ať tak či onak, něco se tu před ní tajilo.

Táta si naložil na talíř slaninové sendviče a zmizel za velkými víkendovými novinami, takže další otázky utnul. Emily na to byla zvyklá. Táta toho nikdy moc nenamluvil a dokonalý den v jeho pojetí vypadal tak, že se absolutně nic nedělo, snad až na trochu práce na zahrádce a odpolední čaj. Vlastně by na nudnost klidně mohl dostat papír od doktora. Emily neměla ani páru, jak se někdo jako on mohl dát dohromady s někým jako mamka. Možná mu vyhovovalo, že za něj všechno mluvení obstará někdo jiný? Povzdechla si a utopila svou slaninu pod kečupem.

To, že se nemohla vyptávat na rodinné poměry, ji přivádělo k šílenství. Mamčino mlčení ji vytáčelo na nejvyšší míru. Třeba byla na útěku před zákonem (pravděpodobně před módní policií) nebo v ochraně svědků jako ve filmu. Jediné informace navíc, které se jí z ní

kdy podařilo vymámit, pocházely z minulých Vánoc, kdy se mamka přejedla toho piškotového dezertu obzvláště velkoryse napuštěného sherry. Tehdy prohlásila, že její rodina je velice konzervativní a zřekla se jí kvůli jejím životním rozhodnutím. Emily jim to nemohla mít tak úplně za zlé. Se spoustou věcí, které mamka dělala, nesouhlasila jakbysmet: například že plní dům i zahradu ujetým uměním z odpadků, že si barví vlasy naduhovo nebo že si chce nahlas povídat s cizími lidmi v metru. Každopádně vůbec se k ní neznat, to bylo přece jenom příliš. Co je to za lidi, že se otočí zády ke své vlastní krvi?

Zbytek víkendu se plazil pomaleji než šnek o berlích. Klidný dům bez mamky by měl být učiněný ráj, ale když tu najednou nezaplňovala prostor těmi svými barvami a randálem, působil tísnivě tíše a prázdně. Ne že by se už Emily kvůli mamce necítila trapně nebo že by ji opouštěl vztek kvůli té aféře s kontejnerem, jenže... ze starého přehrávače nevyřvával žádný punk a po schodech nestoupal žádný štiplavý smrad ze sprejů, a to prostě nesedělo. Nepřítomnost člověka, který je obvyčejně přítomný *až moc*, byla jako mezera po chybějícím zubu.

Škola v pondělí byla strašná. Emily měla mizernou náladu, nechtěně urazila Camillu, když ji přirovnala

ke starému zasmušilému oslíkovi, a nikdo s ní kvůli tomu nemluvil. Už zase. Emily by se o tom chtěla pobavit s mamkou, protože ta na takové věci byla dobrá, jenže mamka se ještě nevrátila a neměla mobil. Pokaždé když si nějaký koupila, rozbil se nebo zdechl, a tak to nakonec vzdala.

Po vyučování se Emily sklesle dovlekla domů a zjistila, že táta je zpátky v kuchyni a klohní večeři. Když se ho zeptala, jestli má nějaké nové zprávy, jenom zavrtěl hlavou a dál míchal boloňské špagety. Tentokrát se ani nepokusil o ten svůj křečovitý úsměv.

A tak to šlo celý týden. Každý den, když Emily přišla domů, mamka pořád nikde a táta jenom šedivěl a tichl. Jelikož kromě špaget nic jiného vařit neuměl, každou večeři se podávaly těstoviny s čím dál větší porcí smutku. Žádné mamčino výskání nad nejčerstvějšími úlovky z kontejneru, žádné mamčiny otravné otázky. Kdo by si pomyslel, že to Emily začne scházet? Namísto toho se u stolu sešli jenom ona, její táta a skutečnost, že si nemají co říct. Pokaždé se brzy vytratila pod záminkou, že si jde do pokoje dělat „domácí úkoly“, a měla silné podezření, že jakmile odešla, tátovi se ulevilo zrovna tak jako jí.

O čem by si měli povídat? Když byla malá, táta jí říkával „ocásek otázek“, protože se mu pořád věšela na paty a nepřestávala se ptát. Vždycky na to vyplázla jazyk jako pes a zavrtěla sebou a mamka se rozesmála. To už ale bylo dávno a teď, když mezi nimi mamka svou živostí a smíchem nevytvářela most, ji prostě nenapadala žádná správná slova, jak začít.

Od té doby, co mamka zmizela, táta nešel do práce. Ani jeden z nich se o tom nezmínil, ale bylo nad slunce jasné, že zůstává doma, aby na ni dohlédl. Jak týden postupně ubíhal, slova, jak zapříst rozhovor, k ní sice pořád nepřicházela, zato staré zvyky ano. Rozhodně se mu nevěšela na paty, to ani nápad, ale navykla si číst knížku v obýváku, zrovna když tam on luštil křížovku, a náhodou se stávalo, že si s komiksem lehla do trávy, když rozhrabával kompost. Mlčel jako vždycky a v jejich rodině se nikdy nehrálo na objímání a tak, ale v tomhle podivném vzduchoprázdnu, které tu po mamce zůstalo, se jí dotkl na paži pokaždé, když prošel kolem. Jako by se chtěl ujistit, že pořád ještě existuje. Byla to drobnost, ale na místečku, kde ji pohladil, cítila teplo ještě dlouho poté.

V neděli pozdě v noci, po jalovém a deprimujícím víkendu, se Emily převalovala v posteli tak divoce, až skopla peřinu na zem. Příkrývka přistála na hromadě knih, které přes týden rozečetla a zase odložila, protože dokonce i jejich obvyklé kouzlo ji nechávalo chladnou. Přitiskla si na prsa Krokyho a kolébala se na posteli, ale ani její krokodýlí přítel nedokázal zahnat sílící chlad, který neměl nic společného s vypnutým ústředním topením. Nad postelí se v nekonečné hře na honěnou točilo kolo Kálíků velikosti servírovacího talíře, ona pohyblivá plastika tří černých skleněných zajíců. Zajíci se čumákem téměř dotýkali ocasu vždycky toho ušáka před sebou, běhy měli připevněné k obvodu kruhu, a i když měli dohromady jenom tři dlouhé uši, směřovaly dovnitř jako paprsky kola, což chytře vytvářelo zdání, že každý z nich má ve skutečnosti uši dvě. Zůstal jim název Kálíci, protože když byla Emily malá, neuměla říkat „R“. Přestože jí mamka vysvětlovala, že se jim správně říká zajíci (a že to musí vědět, když je vyrobila), Emily trvala na svých „kálících“. Patrně to s ní nebylo jednoduché už tehdy. Chudák mamka... Už byla pryč strašně dlouho a možná (nejspíš) ji z domu vyhnala Emily a ta její příšerná klapajzna. Jestli se

mamka zítra nevrátí, zatlačí tátu v kůlně do kouta a přinutí ho kápnout božskou. Přesně tak to udělá. Totéž si mimochodem říkala i noc předtím.

Nastala půlnoc a z Big Benu se začalo ozývat vyzvánění: jedno, druhé, třetí, čtvrté. Emily si pro sebe zašeptala starou říkanku, kterou ji naučila mamka a která na odbíjení pasovala:

„Celou tuhle hodinu
pán Bůh vpřed mě veď,
ať se krokem neminu,
na mou cestu hled.“

Jakmile se po zvonohře ozval první úder velkého zvonu, po schodech nahoru se doneslo zaskřípění a klapnutí poštovní schránky, následované šustivým žuchnutím, jak něco dopadlo na rohožku. Emily se narovнала jako svíčka a prudce odhrnula závěs. Z kuželu světla pouliční lampy vystřelila na jízdním kole hubená postava v černém a odfrčela rychleji, než by měl být kdokoli na bicyklu schopný. Měla snad elektrický pohon, nebo co? Emily napjatě seděla ve tmě. Někdo jim zase doručil poštu uprostřed noci, stejně jako tehdy, když odešla mamka... O vteřinu později už byla z postele venku, přehopkala přes nakupené knížky a seběhla po schodech.

Dole v chodbě se srazila s tátou, který přicházel z opačného směru. Zachytil ji akorát včas, aby si ne-
natloukla. Kdo by to byl řekl, že má takový postřeh?
Nechal jí paži kolem ramen. Na rohožce u jejich nohou
ležela rozměrná hnědá obálka z tlustého voskového pa-
píru. Táta se pro ni shýbl. V horním rohu byly nale-
pené další dvě veliké černé známky. Vystupoval z nich
reliéf lebky a bylo přes ně otisknuté sytě červené pošt-
ovní razítko. Pod nimi byla rozmáchlým nakloně-
ným škrabopisem nadepsaná jejich adresa a Emilyino
jméno.

„To je –“ začal táta.

„– mamčino písmo,“ dokončila Emily. Táta se na
obálku dlouze a přísně zadíval a pak ji Emily podal.

Byla těžší, než čekala, a papír byl tuhý. Klopou zajiš-
tovala kulatá pečeť z červeného vosku. Táta ji upřeně
pozoroval a přešlapoval z nohy na nohu. Emily vrazila
pod záhyb nehet, pečeť rozlomila a obálku otevřela. Ze-
vnitř na ni vykoul přeložený papír silný jako kus látky.
Pod ním se schovávalo ještě něco dalšího, ale Emily si
napřed chtěla přečíst ten dopis. Mamčin staromódní
rukopis pavouka v podroušeném stavu, který se rozlézal
po celé stránce, se nedal s ničím splést.

Styl dopisu byl pro mamku taky typický. Nesrozumitelný, trochu střelený a značně velkorysý k pravopisu. Psalo se tam:

Ahojda,

promiň že sem musela na chvilku odběhnout. Něco se chystá.

Řekni tátovi že měl pravdu, vůbec to nebylo od Pata. Naše stará „kámoška“ (kolem toho slova byly z nějakého důvodu nakreslené notičky) je zpátky!

Musím to vyřídit ale SLIBUJU že sem zpátky natotata, jenom přesně nevím kdy.

Do té doby potřebuju abys mi něco pohlídala. Slib mi že to budeš mít pro Štěstí furt kolem Krku.

Jakmile to pude, sem dom.

Mam tě ráda,

ma

P.S. řekni tátovi ať si nedělá starosti, je to strašnej starosta.

P.P.S. Nezapomeň nakrmit Ježury.

Za poslední řádkou byl ještě zběžně nakreslený ježek a šipka k němu, aby náhodou nedošlo k mýlce.

Emily papír otočila na druhou stranu, ale nic dalšího tam nenašla.

Táta jí četl přes rameno. Mnul si bradu a oči měl přimhouřené v hlubokém zamyšlení.

„Já jsem ‚starosta‘, protože ty jsi lehkovážné třesh-tidlo,“ zabručel si pod vousy. „Musím se do toho vložit.“

Nepoložené otázky, které se v Emily nahromadily za celý týden, vyvěřely na povrch jako sopka, která co nevidět vybuchne.

„Tati, co se děje? O čem to mluví?“

Neodpověděl jí, jenom s kamennou tváří natáhl po dopisu ruku. „Můžu si to vzít, prosím?“

Emily ho ještě nikdy neviděla ani neslyšela tak vážného.

„Tati? Co –?“

Vzal jí obálku z ochablých prstů a zatřásl s ní. Vevnitř to zachřestilo. Obrátil ji vzhůru nohama a vysypal si tajemný obsah na otevřenou dlaň. Když z ní ale vypadlo cosi lesklého a kovového, Emily by přísahala, že táta naschvál rukou ucukl. Kovový propletenec zařinčel o podlahu.

„Ouha,“ prohodil táta. „Zvedni je ty, stejně je mamka poslala tobě.“

Její prsty spletenec poznaly dřív než ona sama: drsné i hladké, studené i překvapivě teplé, a když je zvedla

ze země, zacinkaly o sebe. Jednalo se o mamčin náhrdelník ze starých mincí, kterým říkávala „smolné penízky“: na jednoduchém stříbrném řetízku bylo navlečeno asi třicet kováků s dírou uprostřed. Co si Emily pamatovala, nikdy ho neodkládala. Už v první vzpomínce, kterou Emily měla, se nad ní mince pohupovaly a ona se po nich natahovala. Peníze byly různých barev, mosazné, zlaté nebo stříbrné, a byly do nich vyryté nápisy v těch nejroztodivnějších jazycích a abecedách, takže se nedaly přečíst. Mamka ten náhrdelník nosila od nepaměti, ale teď si ho najednou sundala a poslala jí ho poštou. Proč?

Táta na světle obálku a dopis důkladně zkoumal.

„Já věděl, že tu něco nehraje, ale že by mě poslechla, to ne.“ Položil ruku na řídítka svého kola a rozhořčeně si povzdechl.

„Musím zjistit, odkud to k nám přišlo. Kdybych se tam tak mohl dostat ještě dneska v noci, jenže teď už je po dvanácté a...“

Postupně ztichl, protože si všiml, jak se na něj Emily zlostně dívá.

„Dostat kam? O čem to mluvíš? KDE JE MÁMA?“

Znovu si povzdechl, promnul si bradu, pak si sedl

na schody a pokynul jí, ať se k němu připojí. Emily zůstala stát, celá ztuhlá obavami.

„Promiň, Emilko. Je to... na dlouhé vysvětlování, ale celé se to týká mamčina někdejšího života a místa, odkud pochází.“

„Irska?“

Táta zaváhal.

„Ano. Tak trochu. Vlastně docela dost.“ Povzdechl si do třetice. „Její rodina je ve skutečnosti teď tady a –“

„COŽE?! Myslela jsem si, že za nimi odjela do Irska! Proč teda není doma?“

Emily začaly v koutcích trochu vlhnout oči. Rozhodně *nebyla* žádný uplakánek (ta předchozí noc se nepočítá), takže to asi musel být přebytečný mozkomíšní mok nebo tak něco. Táta ji stáhl k sobě na schody a objal ji kolem ramen, kvůli čemuž vyteklo moku ještě pár kapek navíc.

„Podívej, maminka má se svou rodinou a místem, kde kdysi žila, hodně komplikovaný vztah...“

„Proč nezavolala?“

„Protože... tam není skoro žádný signál. Jde o hodně zaostalou městskou část.“ Když to říkal, zčervenal jako rajče. Lhaní mu ani trochu nešlo.

„Je to kvůli mně, že jo? Protože jsem hrozná.“ K tomuhle závěru dospěla už před několika dny.

Táta se na ni otočil a podíval se jí do očí.

„Není to kvůli tobě, Ocásku, čestné slovo, a nejsi hrozná. Jenom úplně výjimečně.“ Maličko se při těch slovech usmál a Emily mu úsměv skoro oplatila. „Maminka se ale prostě chová jako obvykle. Není zrovna vyhlášená tím, že by myslela dvakrát dopředu, ne?“

„Tak co teď teda vlastně dělá?“ Dopis byla jenom praštěná snůška nesmyslů, a jestli jí to celé někdo rychle nevysvětlí, asi praskne.

„Potíž je v tom, že je toho k vysvětlování strašně moc.“ Přemýšlel a tahal se za obočí. Rozhovory na závažná témata nepatřily zrovna k jeho silným stránkám. „Hele, s mamkou jsme se shodli, že ti TO řekneme, až budeš dost stará, abys to pochopila, a teď se sice zničehonic stalo tohle...“

Emily upřímně doufala, že táta nesměruje k takovému tomu povídání o *tamtom*. Ne teď a ne s ním. To by asi nepřežila.

„...ale tvoje maminka by u toho rozhodně měla být. Nemám právo mluvit o jejích rodinných záležitostech, to by prostě nebylo fér.“

„Ale –“

„Prosím tě, jenom poslouchej. Myslím si, že maminka právě provádí něco nebez– nemoudrého, něco nemoudrého. Musím jít za ní a dohlédnout na to, aby všechno dobře dopadlo.“

Už zase se tvářil napjatě a vážně. Dostala se mamka do nějaké šlamastyky?

„Jakmile se dostanu na Noční – teda prostě na poštu, můžu tam odchytit někoho, kdo o dopisech ví první poslední, a zjistit, odkud byl odeslaný tenhle.“

„A co pak?“

„Pak mamku najdu a přivedu ji domů. Až bude zpátky, hezky si spolu sedneme a všechno pořádně probereme. Platí?“

Emily popotáhla nosem a přikývla.

„Můžeš jít hned? Nevadí mi zůstat tu sama.“

Nespokojeně se zamračil. „To bohužel nemůžu. Dveře do budovy se po půlnoci zamykají. Teď už budu muset počkat do zítřka.“

„Aha.“

„Nevěš hlavu, času máme dost. Co kdybych ti uvařil horkou čokoládu a ty mezitím nakrmíš ty ježury, ježky, nebo jak se jim má říkat?“

KAPITOLA 3

Emily nikdy neměla žádného domácího mazlíčka. „Zvířata nejsou žádné věci, které člověk má,“ uzemnila ji mamka pokaždé, když Emily žadonila o štěňátko. Místo toho tedy měla pestrý a nestálý spolek svobodných živočichů, které mamka chodila krmit na zahradu. Ptáky, lišky, jezevce a mamčiny nejoblíbenější ježky. Neboli ježury, jak jim neoblomně říkala. Kupovala jim všechny možné druhy drahého kočičího žrádla a občas v noci vzala Emily ven, aby se posadily opodál a pozorovaly je při jídle. Emily si byla dost jistá, že když je s nimi mamka o samotě, normálně na ně mluví. Ale

i ona sama měla ježky ráda. Líbil se jí jejich neohrabaný a nedůtklivý styl a palčivě jim záviděla jejich schopnost sbalit se do ostnaté koule. Kolikrát za týden by jí to přišlo vhod?

Vyšla tedy s plechovkou smradlavého kočičího žrádla ven, aby jim ho vykydla do misky, když vtom přímo na schůdku před dveřmi na zahradu jednoho z nich uviděla – ležel napůl sbalený na boku. Dýchal, břívsko se mu zvedalo a klesalo, ale drobný růžový jazyk mu visel z tlamičky a vypadal velice neduživě. Emily ho opatrně zvedla a odnesla dovnitř. Mamka dělala dobrovolnici u Ježků v nouzi, takže i Emily už malé pichláče několikrát zachraňovala. Položila pacienta do kartonové krabice s vysokými okraji, připravila ohřívací láhev a do jedné misky nalila vodu a do druhé vyrýpla hrudku kočičího žrádla. Jenže ježkovi se pořád ještě neulevilo, a tak v teplé vodě rozpustila lžíci medu a pomaloučku polehoučku mu ji z prstu nechala kapat do tlamičky, dokud se na jeho zkrabaceném obličejíku neotevřela malá černá očka. Emily si to vyložila jako dobré znamení, dala mu ještě trochu a ježek zamlaskal a polkl.

„To je ono, Pichláči. Ještě si dej.“

Ježek se přetočil na nohy a usrkl trochu vody z mis-
ky. Zrovna se šoural očichat kočičí žrádlo, když do po-
koje vešel táta s hrnkem horké čokolády.

„Ale, kohopak to tu máme?“

„To je Pichláč. Je nemocný. Můžu ho tu zatím ne-
chat?“

Táta si přidřepal a podíval se do krabice.

„To víš, že ano. Jinak bych to měl na talíři až do
smrti.“

Pichláč se na oba podíval, mírně si odfrkl, pak se
stočil kolem ohřívací láhve a začal pochrupovat.

Ráno Emily odnesla Pichláče do zahrady, protože už
vypadal mnohem líp, ale ježek nad nabízenou svobodou
ohrnul nos a stáhl se do nejvzdálenějšího rohu krabice.
Emily to potěšilo a ubytovala ježka ve svém pokoji, kde
kolem sebe šířil mírný zápach kočičího krmení a tlející-
ho listí.

Na základě nevyřčené dohody nešla do školy, ale
než přišel večer, skoro toho litovala. Celý den strávila
čekáním, až nastane čas, aby táta odjel do práce. Chtě-
la, aby vyrazil okamžitě, ale na jeho poště podle všeho

otevřeli až strašně pozdě. Čekání samozřejmě snášela s mimořádnou trpělivostí.

„Ale vždyť jsi říkal, že o půlnoci zavírají.“

„To ano, dorazit tam ale musím teprve těsně předtím. Je to taková... bezpečnostní zásada.“

„To je pěkně pitomá zásada!“

Neměli daleko k hádce; klidné a prázdné ticho minulého týdne prolomila včerejší noční pošta.

Zbytek večera Emily strávila ve svém pokoji, aby předešla nechtěným výbuchům vzteku. Když byla takhle napružená, klapajzně se nedalo věřit. Nad hlavou se jí za svými ocasy honili Kálíci. Z mamčinyých uměleckých výtvorů to byla jedna z mála věcí, které se jí opravdu líbily. Posadila se a sledovala, jak se točí, přičemž si nepřítomně pohrávala s mincemi, které měla kolem krku. „Smolné penízky“ pro ni byly podivný nový prvek, cítila jejich nezvyklou tíhu. Mince ji hřály i studily na kůži, někdy dokonce tepleji nebo chladněji, než by čekala.

Najednou táta zdola zavolal: „Tak já jedu!“

Emily seběhla dolů a podržela mu dveře, aby mohl vyvést ven ten svůj velký starý kostitřas. Když bicykl projížděl kolem ní, bezmyšlenkovitě se natáhla a zazvonila na zvonek. Zacinkal hlasitě a neohroženě. Táta se usmál.

„Když jsi byla malá, dělávalas to každou chvíli. Maminka z toho šílela.“

Pak jí věnoval přísný pohled vyhrazený pro přednášky o bezpečnosti silničního provozu a údržbě jízdního kola.

„Mohla bys prosím tě zůstat doma a nikam necho-
dit? A dokud se nevrátím, nikomu neotevírej.“

„Ehm, dobrá.“

„Věřím, že o nic nepůjde, jenom si dělám starosti, to je všechno.“

Dal jí pusku na tvář a rozcuchal jí vlasy tak, jak to dě-
lával, když byla malá. Dokonce ho za to ani neokřikla.

„Vrátím se, jakmile to půjde.“

Odrazil se, nasedl a bez šlapání ujížděl dolů ulicí. Emily zůstala stát ve dveřích, dokud jí nezmizel z do-
hledu a jeho zadní červené světlo se nerozplynulo ve
tmě. Pak dveře zavřela, po krátkém zaváhání je zamkla
na dva západy a odebrala se na kutě.

Ráno táta doma nebyl. A nepřijel ani odpoledne, ani
v noci. Emily se mu pořád dokola snažila dovolat, ale
telefon vůbec nezačal vyzvánět, nedostala se ani do

hlasové schránky, vždycky se ozvalo jenom podivné pípnutí následované nepříjemným pískáním, jako by byl v zahraničí nebo ve vesmíru nebo tak podobně. Nazítrí zase nešla do školy, místo toho čekala doma a vyhlížela ho. V noci pak zůstala dlouho vzhůru, Pichláče měla na klíně a šimrala ho na čumáku, i když jí bylo jasné, že má blechy, a tvářila se, že se neděje nic zvláštního. Táta se vrátí a přivede s sebou mamku. Každou chvíli. Aby v domě nebylo takové ticho, pustila si jednu z mamčiných starých punkových desek a nakonec oblečená a vsedě usnula.

Následující den už si to musela přiznat: táta se ztratil taky. Přihodilo se mu něco podobného jako mamce. Rozum velel zvednout sluchátko a zavolat na policii.

Už měla nakročeno k telefonu, když si uvědomila, že ještě není dost stará na to, aby mohla být sama. Když se obrátí na policii nebo kohokoli jiného, zeptají se jí, jestli má nějaké příbuzné, ona jim bude muset odpovědět, že „o žádných neví“, a oni si pro ni přijdou s dodávkou a odvezou ji do polepšovny, nebo kam se to takoví poloviční sirotci dávají. A to ještě jenom tehdy, když za ní předtím nevyšlou někoho ze školy. Na záznamníku už ze sborovny nechali dvě zprávy, ve

kterých se mluvilo o neomluvených absencích a kontrolorech záškoláctví. Co s tím? Někdo ji dřív nebo později najde a odvede pryč. Kdo ale potom zůstane doma a bude čekat na mamku a tátu? Kdo se postará o Pichláče?

Sesunula se v předsíni na židličku vedle telefonu a zády se zanořila do kabátů a bund, které visely za ní. Jak to udělala, z mamčina starého bomberu se vznesla její vůně složená z pachu sprejových barev a laku a tátův hubertus na zahradu zavoněl po skleníku a ohni. Emily se zabořila ještě hlouběji a lačně vůně nasávala. Zničehonic venku cvakla branka. Emily se v tu ránu narovnala. To musí být táta! Už byla napůl cesty ke dveřím, když ji napadla děsivá myšlenka. Co když je to školní úředník? Skrz mléčné sklo ve vchodových dveřích bylo vidět, jak se k domu blíží jakási postava. Byla vysoká a hubená, na hlavě měla čapku a kolem krku křiklavě červenou šálu. Ať se jednalo o kohokoli, její táta to nebyl. Emily zase zaplula mezi kabáty a nehnutě poslouchala. Postava zazvonila a pak zaklapala dvířky poštovní schránky.

„Halóóó, je pán domu doma? Řeknu vám, je to docela důležité.“

Chlapík měl hutný halasný irský přízvuk, který přímo přetékal bodrostí. Znovu zazvonil a ještě jednou zabušil do poštovní schránky. Přistoupil ke sklu a celé ho vyplnil svou tmavou siluetou.

„Jsem tu pracovně a oficiálně a všechno tohle. Musím s vámi probrat vaši rodinnou situaci.“

Emily se málem pozvracela. Takže to JE kontrolor.

„Halóóó? Jsem pro vás velice důležitý sdělení. Teda chci říct, mám pro vás velice důležitý sdělení. Ohledně vaší dcery a odchodu vy víte kam.“

A je to, chtějí ji nacpat do dodávky. Muž se ke sklu sehnul a mžoural dovnitř. Jeho tvář skrz matný průhled připomínala holou lebku.

„Jak to, že tam nejste? Určitě nejdu pozdě. Je fakt, že v původním pokynu byl určitěj náznak naléhavosti... ale já jsem v tom nevinně.“

Cože?

„Halóóó? Chápejte, tohle se mi vůbec nehodí. Ohledně doručení týchle zprávy jsem přijal určitý závazky. Pod nátlakem, jenom aby bylo jasno. Je to herka jedna kousavá. S prominutím, samozřejmě.“

Jeho hlava se za sklem pohnula a ozdobný vzorek na výplni její obrys rozlámal na tisíc kousků.

„Rozhodně jsem si cestou nezaskočil na jedno, ať už se vám budou snažit namluvit cokoli.“ Odmlčel se. „Kristova noho, on už je vážně fuč, že jo?“

O čem to ten chlap mluví? Poposedla si na stoličce dopředu a mužova hlava sebou trhla.

„Je tam někdo? Halóóó?“

Zmizel z výhledu. Pak špinavé prsty nadzvedly dvířka poštovní schránky a k otvoru se přitisklo oko jako trnka. Emily zalapala po dechu a vmáčkla se zpátky mezi bundy.

„Že by to byla dceruška pana domácího? Jsi jeho dcerka? Jak se to s tebou má?“

Emily se neodvažovala dýchat.

„To si oba odešli a nechali tě tu? Jednoznačně bys tu neměla být o samotě. Rozhodně ne. To si ani nechci představovat.“

Byla zařatá tak pevně, že už se nejspíš nikdy neuvolní.

„Nejlepší bude, když půjdeš se mnou. Co takhle otevřít dveře, ať o tom můžeme hodit řeč, hm? Ničeho se neboj, já se s tvou mámou a tátou znám.“

Emily si v duchu stokrát děkovala za to, že po rozloučení s tátou zamkla dveře na dva západy, ale pořád to

byla jenom chatrná překážka mezi ní a tímhle prapo-
divným chlapíkem.

„Haló? Děvenko? Zatraceně, tohle nikam nevede,
a k tomu se mě ze včerejška ještě drží pořádněj bole-
hlav.“

Povzdechl si.

„Heleď, jestli tam jsi, neměla bys zůstat sama.
Jenom říkám, že příště ti už u dveří nemusím zazvonit
já, ale něco mnohem horšího.“

Dvířka schránky se s vrznutím zaklapla a muž se
znovu objevil za sklem.

„Nic? Fakticky? Fajn, no, udělal jsem, co se dalo, to
nikdo nemůže popřít.“

Jeho stín se ode dveří vytratil, venku znovu cvakla
branka a ulicí se vzdalovalo zpěvavé pískání.

Emily se ochable svezla dopředu a poslouchala, jak
slábnoucí pískání na chvíli přerušil dávivý kašel silného
kuřáka. Byla vysílená a zpocená, jako by právě uběhla
maraton. Koho sem pošlou příště? Zůstat tady sedět
a čekat, až ji odvedou, nepřicházelo v úvahu. Bude mu-
set jít ven a najít mamku a tátu na vlastní pěst.

Emily nastartovala mozkové závitky a začala to promýšlet. O tom, kde se nachází mamka, nevěděla zhora nic, ale táta odjel na poštu. Takže napřed zamíří tam, ačkoli si bude muset počkat, až se pořádně setmí. Co je to vůbec za pitomé místo, že otevírá až těsně před půlnocí? A co by bylo dobré mezitím zařídit? Jasně, přichystat sendviče. „Nikdy nebuď schválně nedosvačená,“ znělo mamčino motto. Emily si tedy v kuchyni spíchla pár obložených chlebů a zabalila je do papírového sáčku. Přibrala k nim ještě několik plechovek limonády a všechno vynesla nahoru do svého pokoje, kde vysypala svůj školní batoh na zem a začala do něj dávat různé užitečné věci: mobil, průkazku na autobus a peněženku (prázdnou). Asi by se šiklo ji něčím naplnit.

Seběhla zase po schodech dolů a vtrhla do tátovy maličké pracovny, kam se taktak vešel pracovní stůl a komínek knížek o zahradničení. Vytáhla šuplík a mezi tužkami, gumičkami a katalogy osiva objevila schovanou hromádku peněz. Vedle ní ležel plátěný pytlík s přilípnutým lístečkem, na kterém stálo tátovým úhledným písmem: „Pro všechny případy“. Emily ho zvedla a do očí ji praštila sytá červeň pod ním. Ukřívaly se tam úhledné průsvitné desky, v nichž se krvavě

leskly dvě obrovské známky velikosti podšálku, každá s obrázkem vztekle vypadající ženy s korunou na hlavě. Pod rudými známkami byl arch menších černých známek, totožných s těmi na dopisu od mamky. Takže táta sbírá známky? To by docela sedělo. Kdyby v jeho stole ještě chvíli šmejdila, bezpochyby by našla i něco jako staré jízdní řády.

Začala se přehrabovat v pytlíku pro všechny případy. Uvnitř se nacházela nezvyklá sbírka předmětů: barevný paklík velkých bankovek jakési neznámé měny, ze kterých se ale při bližším ohledání vyklubaly jenom velmi staré libry; stará kartička do knihovny na mamčino jméno za svobodna, Connollyová. Nad tím se Emily pozastavila – její potrhlá upovídaná máma a knihovna? To nešlo dohromady. Dál byla v pytlíku ošoupaná kožená dokladovka, ve které se nacházel odznak Noční pošty Jejího Veličenstva. Erb byl shodný se znakem na černých známkách: lebka nad zkříženými svitky převázanými stuhou. V dokladovce byl ještě zasunutý ozdobný klíč, na kterém se houpal přívěsek s tímtéž lebkovým motivem. Emily si se vzornou trpělivostí povzdechla.

Pro jaké tohle mohlo být případy? Zavrtěla hlavou. Její rodiče jsou pitomci, bude si s tím vším muset

poradit sama. Pytlík i s jeho obsahem si ale stejně vzala, pro všechny případy, a drobné si strčila do kapsy.

Jakmile měla batoh sbalený, vydala se najít Pichláče.

„Pichlo? Kde jsi? Je čas, abys šel zpátky ven.“

Jenže v krabici nebyl. Nebyl ani pod postelí, ani za skříní. Emily mu tedy nalila do misky vodu a nechala ho svému osudu. Když si nedá pozor, ujede jí autobus.

„Opovaž se to tu celé pokadit!“

Vytáhla z hlubin šatníku své největší, nejvíc neformné boty a zašněrovala si je až nahoru. Nenosila je často, jelikož byly takové mamkovské, ale „v těžkých botách nejdál dojdeš“. Další z mamčinyých mouder. Potom sešla dolů do předsíně. Už se natahovala po svém teplém vlněném kabátu, ale pak zaváhala, pokrčila rameny a sáhla místo toho po mamčině obnošeném bomberu. Když pažemi vklouzla do rukávů se zářivě oranžovou podšívkou, do vzduchu se vznesl další závan vůně barev ve spreji a Emily se pousmála. Hodila si batoh na záda, poklepala si přes vrstvy oblečení na mincový náhrdelník a vykročila ze zadních dveří ven do tmy.

Protáhla se zadní brankou do úzkého průchodu známého jako Vencící ulička a pak vyšla zpátky na

hlavní ulici, ale daleko od jejich domu a hned u nejbližší autobusové zastávky. Parádní manévr tajného agenta, úplně jako z detektivek. Autobus měl přijet každou chvíli a s velkou časovou rezervou ji odveze přes Temži na poštu v centru Londýna. Celá tahle noční mise byla vlastně docela vzrušující.

Při čekání si něčeho všimla. Po ulici se v dálce z druhé strany od jejich domu šinul nějaký velikánský chlap, který si nad hlavou držel titěrný černý deštník, i když vůbec nepršelo. Velikánský... a deštník... to je ten obr, co doručil dopis, kvůli kterému mamka zmizela! Skvělé, pěkně ho vyzpovídá, i kdyby z něj měla odpovědi vymlátit jeho vlastním deštníkem.

Už se na něj chystala zakřičet, když se náhle zarazila. Co to ten chlap dělá? Zastavil se totiž a kroutil velikou hlavou ze strany na stranu, jako by... věřil? Dokonce i z té dálky se k Emily doneslo jeho mocné usoplené nasávání a frkání. Nad živými ploty se tyčil tak, že musel mít snad... dva metry deset? To nevěstilo nic dobrého. Byl jako hora, ale nebyl tlustý, přestože měl takové rozměry, jako by spolkl menší auto. Kráčel pomalu a těžkopádně a při chůzi se kolébal ze strany na stranu. Nohy měl poměrně krátké a na sobě měl staro-

módní oblečení: šedý tvídový oblek, který mu těsně obepínal ramena, břicho i zadek a při každém pohybu se šponoval k prasknutí.

Obličej měl stále zakrytý. Paraple vrhalo černější stín, než bylo normální, a halilo ho temnotou. Šel z něj divný pocit a Emily se rozhodla, že se ho nakonec na nic ptát nechce. Když došel na úroveň jejich domu, znovu se zastavil a začenichal, větřil čím dál usilovněji, hlavu otáčel do všech stran a snažil se cosi vyčmuchtat. Položil velkou zarostlou ruku na zahradní branku a Emily bezděčně zalapala po dechu. Připlácla si dlaň na pus, ale už bylo pozdě. Nemělo by být možné, aby ji na takovou dálku slyšel, ale vmžiku trhl hlavou a zadíval se ulicí jejím směrem. Naposledy dlouze nasál vzduch a pak se vydal přímo k ní. Emily se chtěla otočit na patě a utéct, ale do hrudi jako by jí někdo nasypal led a nohy ji odmítaly poslouchat. Jak se k ní chlapisko přibližovalo, ve stínu pod deštníkem se cosi zalesklo. V rozšklebené puse se mu bělaly špičaté zuby.

Tak nastupuješ, nebo co?“
„Kletbu prolomil nerudný hlas řidiče autobusu. Před chvilkou zastavil u obrubníku. Dveře byly otevřené a řidič na ni nevrle shlížel.

„Ano, ano prosím!“

Skočila dovnitř a dveře se za ní se zasyčením zavřely. Emily doklopýtala k řidiči a ukázala mu průkazku.

„Honem jedte.“

Autobusák se na ni zamračil, ale zařadil a rozjel se. Obr už teď běžel a přibližoval se k nim dusavými skoky

mnohem rychleji, než na co vypadal. Zastavil se až ve chvíli, kdy se autobus prohnal kolem něj a ujížděl ulicí pryč.

„Pozdě, kámo,“ zabručel řidič.

Chlap napřáhl obří ruku, ukázal prstem přímo na Emily a otáčel se za ní, dokud autobus nezahnul za roh a muž nezmizel z dohledu. Emily se svezla na sedadlo a zabořila obličej do dlaní.

Chvíli se celá ztuhlá strachem kolébala dopředu a dozadu. Co tohle mělo znamenat? A proč má hlad? V duchu si připsala strach na dlouhý seznam věcí, ze kterých jí vyhládne. Rozepnula batoh a začala v něm šmátrat po nouzové svačině.

„AU!“ Prudce ruku zase vytáhla a strčila si koneček prstu do pusy. Něco ostrého se jí zapíchlo přímo pod nehet. „Co to sakra bylo?“ Zamžourala do batohu a potlačila zaječení, když se v něm cosi pohnulo. Z batohu se ozvalo šmátrání a frkání a pak se objevil malý černý čumák a hned za ním hnědý ospalý obličejík.

„*Pichláči!* Co tam děláš? Ty nezbedo jeden.“

Poděbrala ho rukou a jeho váha jí hřejivě dosedla do dlaně. Zvedla si ho před oči, zazubila se a začala na něj cukrovat. Postarší paní přes uličku z toho neměla